

ljudstvo enaka pravica, tega tudi ni treba. Na domačih tleh naj velja domača, pa bode prav za vse.

Dokler pa ni tega, nima in ne more slov. ljudstvo imeti zaupanja v porotne sodbe in naj se torej nihče ne čudi, če rado verjame, o njih še vse več, kakor se piše ali govori sem ter tje o njih.

Gospodarske stvari.

Sedanje opravilo v vinogradih.

Poskusil sem, kakor je bilo v zadnjem „Slov. Gosp.“ nasvetovano na pozebljenih trsih locne ali putiče rezati dati. pa ta poskušnja se ni dobro obnesla. Trta se je začela silno solziti in vosek na rano položen se ni hotel prijeti, moral sem tedaj, da ne bi trta zavoljo prevelikega solzenja škode trpela, dalnje rezanje opustiti.

Nekateri so svetovali, da se imajo pozebljene mladike potrgati; pa bojim se, da tudi to se ne bo dobro obneslo, ker se bo trs ranil in morebiti še zraven stoječa speča očesa oškodavala. Prosim, da kdo ob svojem času po „Slov. Gosp.“ objavi, kako se je ta poskušnja obnesla.

Vsled lepega vremena je začelo pozebljeno trsje zopet gnati, ter nastavlja obilno mladih rozeg, ki bodo košato po trti rastle. Tukaj bo gotovo umestno, da se nepotrebne rozge, ki grozdja niso nastavile in se tudi za reznike v prihodnjem letu ne bodo potrebovale, o pravem času odstranijo, da ne bodo trsa brez potrebe slabile in da bodo zamogle ostale mladike močnejše rasti, po katerih se bo trs za prihodnje leto krepek ohranil. H.

Napaka da kokoši lastna jajca naključvajo in jedó.

Ta napaka ima svoj početek brez dvombe v tem, da katera kokoš slučajno kako jajce v gnjezdu potrupi ali pa kako jajce z mehko lupino znese in potem tako jajce posne. Prilika dela tudi tukaj tatice. Primeri se pa tudi pogosto, da se kokošim jajčne lupine v velikih kosih tje po dvoru pomečejo, v katerih je sem ter tje tudi še kaj beljakovine ali rumenjaka notri. Kokoši take lupine z vsebino vred povžijejo in se tako navadijo pozneje lastna jajca naključvati in žreti.

Toraj je skrbeti, da se kokošim jajčne lupine le prav na drobne kosce zdrobljene med ostalo mehko brano pomešajo in da se jajčaricam in jalovicam onemogoči k lastnim in tujim jajcem priti. Zato se pa priporočajo posebna kokošja gnjezda, ki so tako narejena, da je kokoš od jajc po primerni mreži ločena, skozi katero pa jajca na globočje dno rahlo pokapati morejo. Dno je z žaganjem ali kako drugo

mehko snovijo natlačiti. Drugod imajo še druge naprave. Najpriprostejše sredstvo je brez vgovora gnjezdo prav temno narediti, ker kokoš brž, ko je iznesla, temno gnjezdo zapusti in si ne da časa po izleženih jajcih še ozirati. Tudi zaperajo kokoši jajcežrevke 8–9 dni v kako prav temno čumnato, da med tem pozabijo na jajcežretje. Ko bi pa tudi to ne pomagalo, je pa gotovi pomoček „nož pod vrat.“

Riborejcem v svarilo.

Ob bregu in v plitvi vodi po ribnikih raste pri nas prav pogosto neki plevel, ki se dvozob ali povodna konoplja (*Bidens tripartita*, *Bidens cernua*) imenuje, ki ima veliko cvetnih glav. Semena so po 3–4 centimetrov dolga, so obrnjeno-jajčaste podobe in ploščato-štirirobata in v poznem poletju zoré. Ta semenčeka imajo na svojem širjem koncu tri toge, z nazaj zakrivljenimi zobčki orožene rese, s katerimi se kaj rada obleke poprijemajo. Ko so pred kratkim neki ribnik pregledovali, v katerem so se ribe zlatice redile, so našli čuda veliko število mladih ribic, katerim se je 1–5 takih zrn okoli gobčeka tako zapičilo, da živalice kar več jesti niso mogle. Pri nekaterih so na gobčku, ki je bil od semenskih res ranjen, tudi že začele mesne gobice rasti in tako so morale vse take ribice konec vzeti. Svetovati je toraj riborejcem, da to rastlino, predno ji seme dozori, iz ribnikov kolikor mogoče odpravijo. Tako piše „Prakt. Landw.“

Toplota smetena, kedar se mede.

Dostikrat se gospodinje jezijo, da se neče zmesti. To je vgibanja in toževanja, da je joj. Vzrok pa je večji del le v prenizki toploti smetane iskati. Ta mora po zimi 14–15° Celsija toplote imeti, po letu pa je 10–12° C. zadosti.

Sejmovi. Dne 24. maja v Apačah pri Radgoni. Dne 25. maja v Dobju, v Ivniku, v Ormožu, Jarenini, pri sv. Filipu, v Rogacu, v Slivnici pri Mariboru, pri sv. Vrbanu v slov. gor. in v Vitauju. Dne 31. v Arvežu, v Rečici, v Rogacu pa v Studenicah.

Dopisi.

Iz Ptuja. [Konec] Pri zadnji točki dnevnega reda sprejela se je po nasvetu g. ces. svetovalca Jermana resolucija, naj izstopijo slovenski poslanci iz Hohenwartovega kluba in se združijo v posebnem slov. klubu, ali naj skušajo, da se ustanovi jugoslovanski klub. Kdor g. Jermana pozna, bode rad priznal, da ga ni nestrpljiva mladost pripravila, da je stavil ta nasvet, ampak moško globoko prepričanje, da je vse posedavanje naših slov. poslancev v Hohenwartovem klubu zastoj.

Govornik podkrepil je svoj nasvet vsestransko; navajal je dogodke, ki so bili sicer iz časnikov znani, pa so se napačno tolmačili; povedal pa je tudi marsikatero zanimivo stvar, katero je v občevanju s posameznimi poslanci zvedel. Glasni izrazi nejevolje spremljali so poročilo o takih dogodkih, kakor je bilo ono, da je grof H. svoje dni peljal neko deputacijo slov. poslancev k nekemu ministru, ter jih je svoje kolege — saj je poslanec kranjskih Slovencev bil in še je. — priporočil z besedami, rekoč: „Ti le gospodje imajo neke želje, ekselencia!“ Ali vlada taka vzajemnost med slovenskimi poslanci? Ali so aristokratu stiske in težnje slovenskega naroda deveta briga, kedar mu je izročil častno, a odgovorno mesto poslanca?!

Mi moramo g. J. hvaležni biti, da je vendar enkrat izrekel ono besedo, katere si dozdaj nihče ni upal izreči. On in mi Slovenci na Štajerskem nočemo in ne moremo rušiti državnozbornske večine. Toda valovi tujega nasilstva treskajo ob nas, ki smo na meji, s tako silo, da se moramo gibati in iskati pomoči, sicer poginemo. Če pa utonemo mi na skrajni meji, ako se poruši jez, tedaj pa naj vedo naši bratje na Kranjskem, da tudi njim osoda ne bo prizanesla. Zatoraj dokler še je čas, skušajmo skupno rešiti skupno domovino! In hoc signo vincemus!

Izpod Pohorja. (Blag učitelj.) Dne 8. maja t. l. je v Mariboru umrl gospod Martin Dernjač, nadučitelj v pokoju. Rojen je bil 29. oktobra 1815 v Planini. V šolo je hodil nekaj doma, nekaj v Celju. Leta 1833, torej 18 let star postal je učitelj. Služboval je najpred v Celju, potem pri sv. Andražu in sv. Urhu na Koroškem, zatem v Makolah. Od Makol prišel je leta 1839 na Spodnjo Polskavo, kder je kot učitelj in šolski vodja tamkajšnje šole celih 46 let — od 1839 do 1885 uspešno deloval. Težko je povedati, a lahko si mislimo, koliko zalih cvetic je v pol stoletji kot vnet učitelj vsadil v nedolžna otroška srca. Občani Spod. Polskave morali bi mu postaviti hvaležen spominek, kajti z mirnim srcem lahko rečem, da je vse tukajšnje občane rajni Martin naučil pisati, brati in računati. Leta 1885 je šel v pokoj. Preselil se je v Maribor, kder je zasluženo pokojnino le kratko časa užival. Občina ga je ob priliki preselitve za njegove zasluge k častnim srenjskim udom imenovala. Dolžnost svojega stanu je pokojni vestno izpolnjeval, a imel je sploh težko stališče. Ne bi se bil obrnil, da bi ne bil učitelj v pravem pomenu besede. Pogreb vršil se je v nedeljo popoldne. Naj njegov spomin živi med nami!

Iz Boračove. (Majnikova veselica.) Na belo nedeljo smo imeli pri gosp. Veberiču zraven g. Dellerjeve slatine v Boračovi spodobno majnikovo veselico, katere se je udeležilo veliko gospodov in gospá iz Radgone ter je

druzega ljudstva prišlo čuda veliko. Posebno nas je kratkočasil nek gospod iz Radgone, ker je z otroci take burke uganjal, da smo se mu morali vsi prisrčno smeјati in je pri tej priliki veliko kraјcarjev in desetih med nje razdelil. Občudovanja vredno pa je bilo to, da je nek 14letni deček na „majo“ priplezal, katera je bila silno visoka, ter donesl iz nje slovenski zastavi, ki sta visoko v vetru napolnili. Gospodje so radodarno svoje mošnje odprli, in mu vsak nekaj podarili in to tem raji, ker je bil siromaških starišev. Tako je skoraj blizo deset goldinarjev denarja skupil. Po mojem mišljenju so tudi dobro delo storili. Hvala jim vsem!

Iz Ormoža. (Vrlega vojaka smrt.) Komaj je eno leto preteklo, da je umrl Francu Gašpariču, posestniku na Dobravi, prvi sin Jože, bivši štacunar in vojak, in že 16. aprila t. l. smo pokopali njegovega drugega sina Janeza, c. k. stražimeštra v lovskem polku, kateri je prišel iz Bosne domov si nalezenega bolenja zdraviti, a temu pa je nenadoma obležal. Rajni je bil blaga duša, prav veselje očeta in matere reden in pošten mož, ter siguren vojščak. Zato bili so tudi njegovi predstavljeni ponosni na-nj ter so ga v obče čislali in hvaležili. K pogrebu se je zbralo mnogo ljudstva iz mesta in okolice, tudi c. k. žandarska in finančna straža se je nbrano vdeležila sprevoda. Marsikateremu očesu se je speljala solza po licu, kadar se je ta mlad sinko, up in nada svojih blagih starišev, k zadnjemu pokoju v hladno zemljico položil.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Načrt pogodbe avstrijske in ogerske vlade stoji sedaj v obravnavi odseka, v katerem je 45 drž. poslancev, med njimi je 15 levičarjev. Ni dvoma, da se vzprejme načrt, kakor se predlaga; še za to ni veliko upanja, da dosežejo Čehi in slov. poslanci, kar se terja po njih z vso pravico — česki in slov. napis na denarju. — Drž. zbor je vzprejel postavo, vsled katere se odpiše davkov, ako zadene posestnika vremenska uima: toča, povodenj i. d. n. Mrázú ali slane s prva niso vzprejeli med te uime, le na zahtevanje naših poslancev, barona Goedelna in M. Vošnjaka so to storili. — Dunaj ima sedaj ravno 25 let svoj mestni zastop. O svojem nastopu našel je v mestni kasi 10 milijonov gold. gotovine, sedaj po 25 letih pa ima 120 milj. fl. dolga. To vam je lepo gospodarjenje. — Konservativni Nemci snujó si po spodnjem in gornjem Avstrijskem kat. šolsko društvo, namen mu je blizu enak kakor pri naši družbi sv. Cirila in Metoda. — Moravski c. kr. namestnik, grof Schöaborn, ne mara poslanstva v dež. zbor za Og. Hradišče. Moža je liberalna večina ujezila. — V Pragi je č. g. dr. Blanda postal